

Nr 873

Av herr Nordstrandh, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 4, angående reformerad lärarutbildning.

(Lika lydande med motion nr 701 i Första kammaren)

I propositionen nr 4/1967 angående reformerad lärarutbildning uttalar departementschefen (s. 137), att beträffande lärares allmänna åligganden bör nuvarande bestämmelser gälla med de ändringar som föranleds av gymnasie-fackskolereformen samt lärarutbildningsreformen, t. ex. skyldighet för lärare att biträda vid lärarutbildning förlagd till skolenheten. Vidare uttalar departementschefen (s. 226 f.), att lärare som tjänstgör vid skolenhet, som ställts till lärarhögskolans förfogande för bl. a. försöks- och demonstrationsverksamhet, bör vara skyldig att fullgöra uppgifter som lärarutbildare. Till deras uppgifter bör höra att enligt anvisningar, som lärarhögskolan meddelar, medverka vid demonstrationsundervisning, delta i försöksverksamhet, handleda lärarkandidaterna vid deras övningsundervisning, delta i konferenser angående lärarutbildningen och fullgöra övriga uppgifter som står i samband med denna utbildning.

Det är förståeligt, att departementschefen är angelägen att säkra tillgången på lärare som vill medverka i lärarutbildningen, men frågan är om den rätta vägen att skapa en kår av hängivna lärarutbildare är att tvinga lärare att åtaga sig maktpåliggande uppgifter som de av en eller annan anledning icke anser sig kunna fylla. Att vara lärare är icke utan vidare detsamma som att vara lärarutbildare. En lärare måste kunna få räkna med att få vara rätt och slätt lärare, även om den skolenhet, vid vilken han är anställd, tas i anspråk för den expanderande lärarutbildningen. Under en rimlig övergångstid medan lärarutbildningsorganisationen håller på att byggas upp bör det vara möjligt att tillgodose lärarutbildningsbehovet vid därför anlidade skolor utan att lärare måste söka sig bort från dessa för att slippa delta i eller biträda vid lärarutbildning.

Stadgande om skyldighet torde icke kunna helt undvikas, då extrema situationer eljest kan uppstå, men det måste fastläggas, att tvång får tillgripas endast i undantagsfall och med yttersta varsamhet. Departementschefens uttalande synes alltför onyanserat och kategoriskt.

Under hänvisning till vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte uttala att lärares medverkan i lärarutbildning i görligaste mån skall bygga på frivilligt åtagande.

Stockholm den 9 februari 1967

Ove Nordstrandh (h)